

1. Kippenvel door God

De drieënvijftigjarige vrachtwagenchauffeur Safan Karamath houdt erg van kippenvel.

De kleine bultjes verschijnen altijd wanneer hij naar een preek luistert. Ze worden groter tijdens het gebed en wanneer Safan over zijn nieuwe liefde voor Jezus praat.

‘Ik merk echt Gods aanwezigheid hier’, zegt Karamath tijdens een interview op de Adventistische universiteit van de Zuidelijke Cariben in Trinidad. Terwijl hij zijn armen ontbloot, worden de kleine bultjes op zijn bruine huid zichtbaar.

‘Dit gebeurt altijd met mij wanneer we het over God hebben’, zegt Safan. Ik zie het als een teken dat ik niet alleen ben.

Karamath heeft zich vele jaren in zijn leven alleen gevoeld.

Safans moeder stierf toen hij jong was. Safan werd daarom als enig kind opgevoed door zijn aan alcohol verslaafde vader. Zij leefden in een moslimgemeenschap in Trinidad.

‘Vader was altijd dronken, dus ik moest wegrennen als hij thuiskwam’, vertelde Karamath. ‘Ik stond er vanaf jongs alleen voor.’

Met de andere kinderen uit de buurt bezocht Safan regelmatig de lokale moskee. Na zijn huwelijk bekeerden Safan en zijn vrouw zich tot het Hindoeïsme. Ze kregen acht kinderen die allen gedoopt werden in de Rooms-Katholieke kerk.

Toch bleef Safan zich alleen voelen. Op zoek naar een betere weg stopte hij met marihuana. Enkele jaren later stopte hij ook met roken en alcohol.

Vanaf dat moment kreeg hij regelmatig kippenvel. Karamath begon evangelisatiebijeenkomsten te bezoeken waarvoor hij via een kinderbijbelschool was uitgenodigd. De kinderen van Safan bezochten namelijk elke week de kinderbijbelschool die door docenten van de adventistische universiteit werd georganiseerd.

‘Het evangelie werd op zo’n levendige manier verkondigd, dat ik de Heer na vijftig jaar eindelijk voor de eerste keer ontmoette,’ vertelde Karamath.

Karamath en zijn drie kinderen van twaalf, veertien en zestien werden gedoopt.

Toen hem gevraagd werd of hij zich door God verlaten voelde wanneer hij geen kippenvel had, riep hij: ‘Nee! Nooit!’

Safan zegt dat hij zijn kippenvel gewoon als een teken ziet dat hij niet alleen is.

‘God is met mij,’ zegt hij.

Een deel van de opbrengsten van de dertiende sabbatschoolcollecte in dit kwartaal zijn bestemd voor een kerkgebouw op het terrein van de universiteit van de Zuid Caraïben. Uw gaven maken het mogelijk dat de universiteit de zendingsprogramma's kan uitbreiden die ervoor gezorgd hebben dat Safan en zijn kinderen gedoopt zijn.

2. Bidden voor een familie uit India

Arpita Bhosale, een veertienjarige leerling aan de Adventistische school in West-India, verloor haar vader nadat een vrachtwagen de achterkant van zijn ossenkar raakte.

Door de kracht van de botsing vloog haar vader over de twee ossen heen en belandde op de weg waar hij door een ander voertuig werd geraakt. Het bleek fataal te zijn.

De schok van zijn dood resulteerde in de voortijdige bevalling van Arpita's moeder, die doof en stom was. Arpita Bhosale werd een maand te vroeg geboren.

'Maar God gebruikte mijn vaders dood om mijn moeder naar Jezus te leiden,' vertelde Bhosale in een interview op de Alate Adventschool ongeveer 30 kilometer van Kolhapur, een miljoenenstad in west India.

Bhosale verbleef de eerste maanden met haar moeder Akkatai in het ziekenhuis. Zij en haar moeder waren beiden erg ziek. De ernstige situatie verontrustte Satish, de broer van Bhosale's moeder; hij bezocht hen dagelijks in het ziekenhuis.

Toen Satish op een zaterdag zijn zus bezocht zag hij een onbekende man met patiënten bidden. Nieuwsgierig ging hij naar de man toe en kwam erachter dat hij een Adventistische predikant was.

'Mijn oom was hindoe', zij Bhosale, 'maar hij was ten einde raad vanwege de situatie van mijn moeder, dus vroeg hij de predikant om voor haar te bidden.'

De predikant bad voor de vrouw en haar baby. Satish gebruikte gebarentaal om de woorden van de predikant duidelijk te maken aan zijn zus.

De predikant bezocht de moeder en de baby vaak en het paar begon te herstellen. Helemaal verbaasd vroeg Satish de predikant naar zijn geloof. Na een aantal maanden Bijbelstudie gaven Satish en zijn zus zich over aan Jezus. De moeder droeg haar dochter op aan de Heer en leerde haar elke ochtend om 07.00 uur te bidden, vanaf de tijd dat ze kon spreken.

'Ik vouw nog steeds elke dag om 07.00 uur mijn handen om te bidden waar ik ook ben', zei Bhosale die nu in de brugklas zit op de Alate Adventschool. 'Ik doe dit al zo lang ik het me kan herinneren', vertelde Bhosale. De Alate school heeft een nieuw klaslokaal kunnen bouwen, dankzij de gaven van de dertiende sabbatschoolcollecte van het derde kwartaal in 2017.

Bhosale is gedoopt toen ze 13 was.

'Ik heb besloten mijzelf te laten dopen, omdat ik gezien heb hoe Jezus mijn familie door de adventkerk gezegend heeft', zei Bhosale. 'Ik wil Jezus volgen, omdat ik mijn moeders levensverhaal ken. Ik heb gezien wat Jezus allemaal voor haar gedaan heeft.'

Arpita Bhosale is een 14-jarige student op de adventschool in West-India.

3. Geen tekenfilms meer op zaterdag

Volwassenen kunnen spreken over de moeilijkheden die ze ervaren of de aanpassingen die ze moeten doen voor het houden van de Bijbelse sabbat na hun doop. Maar hoe zit het met een 11-jarige jongen?

De doop maakte voor Ronnel Nurse uit Trinidad en Tobago een einde aan de tekenfilms op tv op sabbatochtend. Het betekende ook dat hij zijn geliefde oma moest vertellen dat hij geen boodschappen meer ging doen in de supermarkt of andere klusjes op die dag.

Nurse is nu een 25-jarige IT consultant voor Trinidad en Tobago's Ministerie van nationale veiligheid. Hij vroeg deze week om gedoopt te worden tijdens een gebedsweek op de Maracus ZDA basisschool op de campus van de universiteit van de zuidelijke Cariben. Zijn alleenstaande moeder, adventist in naam, had hem op deze school ingeschreven. Zijn kennis over God kwam echter van zijn oma, een toegewijde christen die hem elke zondag mee naar de kerk nam.

'In deze week van gebed ervoer ik een leegte waarvan ik niet wist dat die bestond', zei Nurse. Toen de spreker de mensen opriep om gedoopt te worden, had ik het gevoel dat ik naar voren moest gaan. Dus ik liep naar voren.

Kort na zijn doop werd zijn oma ziek. Ze was de meeste nachten in het ziekenhuis. Nurse bezocht haar, bemoedigde haar, en liet haar weten dat hij voor haar genezing bad. Op sabbat las hij Bijbelverhalen die Gods wonderbaarlijke werk illustreerden voor zijn volk. Hij geloofde dat Jezus voor zijn grootmoeder zou zorgen.

'Het kwam dus als een schok toen mijn tante op een dag opbelde om te vertellen dat mijn grootmoeder was overleden', zei hij.

Nurse was 12, en hij meende dat God hem in de steek had gelaten. Maar toen hij terugkeek op zijn grootmoeders godvruchtige leven, realiseerde hij zich dat het evangelie niet het hoogtepunt bereikte toen Jezus stierf maar bij zijn opstanding. Hij besepte ook dat iedereen die sterft met Jezus ook weer zal opstaan. Hij leerde Romeinen 8:18 uit zijn hoofd. Het vers gaat als volgt, 'Ik ben ervan overtuigd dat het lijden van deze tijd in geen verhouding staat tot de luister die ons in de toekomst zal worden geopenbaard.'

Nurse, die doorging om een graad te halen in computerwetenschappen op de universiteit van de Zuid Caraïben, vertelde dat hij zijn grootmoeder nog steeds mist.

'Maar mijn geloof is sterk na in deze kerk en op deze universiteit te zijn geweest', zei hij.

Een deel van de dertiende sabbatschoolcollecte in het eerste kwartaal van 2018 is bestemd voor een eigen kerkgebouw op het terrein van de universiteit van de Zuid Caraïben; hun kerkdiensten vinden nu plaats in de aula van de universiteit.

4. Een engel draagt betonblokken

Vladimir Moskolenko schudde zijn vrouw Galina wakker in de slaperige Oekraïense stad Buzke. Hij had een ongebruikelijke droom om te delen.

‘Ik stond met blokken beton in mijn handen’, zei hij. ‘Ze waren zo zwaar. Opeens stond een mooie, grote, schitterende engel voor mij. Hij lachte naar mij. Hij legde zijn handen op die van mij, pakte de betonnen blokken en tilde ze omhoog.’

Galina Moskolenko ging zitten. Ze had gebeden om 5.000 dollar voor de betonblokken, die nodig waren om een verlaten gebouw te renoveren en te gaan gebruiken als adventkerk in hun dorp van 1.400 mensen.

‘Luister’, zei Moskolenko, ‘er is financiële hulp onderweg. ‘Ik weet niet waar het vandaan zal komen, maar het komt.’

Twee dagen later belde een lid van de kerk op om te vertellen dat drie vrienden uit Polen hem zouden komen bezoeken.

‘Hier komt ons geld,’ zei Galina tegen haar echtgenoot.

Op sabbat luisterden de Poolse gasten naar Moskolenko’s preek. Na zonsondergang vertelde zij de Poolse gasten over de openstaande rekening.

Een bankoverschrijving van 5.000 dollar volgde enige dagen later.

De stralende Buzke kerk, die in 2016 werd geopend na een bouwtijd van 11 jaar, was gebouwd op gebeden en wonderen, zei Moskolenko. Een adventistisch stel uit Australië gaf 2.000 dollar voor een nieuw dak. De Euro-Azië divisie en de lokale conferentie gaven uit zendingsfondsen. Verder droegen kerkleden uit de Verenigde Staten en Tsjechië ook bij aan het kerkgebouw.

‘God en zijn engelen grepen herhaaldelijk in’, zei Moskolenko, 54 jaar oud. Ze vertelde over een bureaucratische kwestie toen de lokale autoriteiten een verzoek afwezen om een gat in de muur te slaan voor een tweede raam. Ik bad ervoor en dacht: ‘God, help ons alstublieft een gat in de muur te maken.’

Toen gebeurde er iets interessants.

‘We begonnen het bestaande raam te repareren, toen een scheur zich in de muur vormde,’ vertelde zij. ‘De hele muur zou gaan instorten.’

‘Onze bouwvakkers brachten snel een tractor met iets om de muur de ondersteunen. Maar toen zij de muur wilden ondersteunen, stortte het in. Alsof een engel had gezegd “daar ga je”, zo vertelt Moskolenko en ze knipt met haar vingers.

Dit gebeurt er wanneer men op God vertrouwt en zijn best doet. Hij maakt het onmogelijke mogelijk.

Galina Moskolenko is gemeentelider in Buzke, Oekraïne

5. Het gebed van een dyslectische ‘domkop’

Tranen biggelden over de wangen van de 11-jarige Edson Smith toen hij knielde met de Bijbel in zijn hand.

‘Heer, als u mij helpt met lezen, zal ik dit elke dag lezen’, bad hij.

Smith was gestopt met de adventschool in Trinidad en Tobago toen hij in groep 6 zat, omdat hij niet kon lezen. Hij had een ernstige vorm van dyslexie. Een tijdje plukte en verkocht Smith mango’s en maakte hij tuinen schoon om geld te verdienen. Maar het maakte hem bedroefd als hij andere kinderen naar school zag gaan.

‘Op een dag was ik zo ontmoedigd,’ zei Smith die nu 36 is. ‘Ik nam de Bijbel in mijn hand en knielde neer met tranen in mijn ogen, en ik zei, “Heer als u mij helpt met lezen, zal ik dit elke dag lezen”.’

Het simpele gebed werd niet meteen verhoord en Smith ging verder in een leven met pornografie en feesten. Maar dat gebed zette Smith op een spoor om zijn eigen hoveniersbedrijf te beginnen en een adventistisch initiatief voor straattevangelisatie te starten genaamd “Evangelie tot op het bot”. Dit is gebaseerd op de persoonlijke getuigenissen van 4 leiders met het doel om jonge mensen aan te moedigen Christus te volgen.

Een jaar na zijn gebed uit zijn jongensjaren werd Smith door zijn adventistische ouders naar zijn oma gestuurd om bij haar in Grenada, een eiland 160 kilometer noordelijk van Trinidad, te gaan wonen. Zijn oma stuurde hem weer naar school. Hoewel Smith het oudste kind was in groep 6, merkte hij dat enkele andere kinderen ook dyslectisch waren. “Dit maakte het makkelijker voor mij”, zei hij.

De volwassenen in zijn leven waren vastbesloten hem te helpen. Een van de leraren besloot hem fonetiek (klankleer) te leren. Elke avond pakte Smith thuis een boek en probeerde elk woord te lezen en te spellen.

Ongeveer 3 jaren gingen voorbij. Op een avond toen de vijftienjarige Smith aan het worstelen was met lezen, realiseerde hij zich opeens dat hij het kon. De woorden kregen betekenis. ‘Ik begon te lezen’, zei Smith.

Toen hij ouder werd, zorgde zijn leesvaardigheid ervoor dat hij zijn hoveniersbedrijf kon starten naast zijn inzet voor het project “Evangelie tot op het bot”.

‘Ik was de domkop in de klas. Ik wist niet hoe ik succes kon krijgen,’ zei Smith. En kijk nu wat God voor mij gedaan heeft.

Volgende week meer over Edson Smith

6. Van passie naar compassie

Edson Smith, de jongste van 4 broers, groeide op in een adventistisch gezin. Zijn ouders hebben hem, uit liefde voor zr. White, vernoemd naar een van haar zoons. Edson ontwikkelde geen persoonlijke relatie met Jezus.

‘Soms groei je op in de kerk maar niet in Christus,’ zei hij.

Als een jongvolwassene in zijn geboortestad Port of Spain, Trinidad, worstelde hij met een laag zelfvertrouwen. Hij ging naar feestjes en dansgelegenheden. Hij overwoog zelfmoord. Maar toen herinnerde hij zich zijn belofte als jonge knaap aan God om dagelijks de Bijbel te lezen.

Edson begon de kerk regelmatig te bezoeken en werd gedoopt. Hij raakte bevriend met een jonge adventist die net zoals hij, verlangde om Jezus te delen met jonge mensen terwijl ze nog steeds een levensstijl hadden met feesten. Samen begonnen ze hun levensverhalen op straat te vertellen, bij busstations en zelfs in lijnbussen.

‘Ik heb nooit geweten dat God mij voorbereidde om mobiele evangelist te zijn’, zegt Smith, nu 36 jaar oud.

Smith noemde zijn prille bediening “Evangelie tot op het bot”, dit in het verlengde van Ezechiëls visioen over de vallei van de droge botten (Ezechiël 37: 1-14). Smith zei dat God hem terugbracht naar het leven, na dood te zijn geweest in zonde, net zoals God sprak in Ezechiël om droge botten tot leven te wekken.

Na zijn moeilijke jeugd, werd Smith geconfronteerd met het overwinnen van seksuele zonden. Uren huilde hij en schreeuwde hij het uit tot God terwijl hij zich op beloften uit de Bijbel beriep. Zijn favoriete passages komen uit Romeinen 8 en Johannes 8:34-36, waar Jezus zegt, ‘Waarachtig, Ik verzeker u: iedereen die zondigt, is een slaaf van de zonde. Nu blijft een slaaf niet voor eeuwig in huis, maar de Zoon blijft wel voor eeuwig. Dus wanneer de Zoon u vrij zal maken, zult u werkelijk vrij zijn.’

“God werkte in mijn leven en als hij mij kan veranderen, kan hij iedereen veranderen. Je hoeft niet te sterven als een dief of een bendelid. Jezus kwam niet om de rechtvaardigen te zoeken. Hij kwam om zondaars te redden, waarvan ik de ergste ben. Ik dank God daarvoor.”

Vreemde mensen luisteren gewoonlijk met interesse naar mij alhoewel ik soms bekritiseerd word en nu en dan uit de bus wordt gezet vanwege mijn preken. Smith en zijn teamleden spreken ook vaak op middelbare scholen en in kerken.

‘We herinneren ons onze jaren in de danshallen’, zei hij. ‘We willen vrijpostig zijn en geen schaamte ondervinden in het delen van het evangelie.’

7. Eén bezoek, 9 dopen

Erica's echtgenoot was niet enthousiast toen hij erachter kwam dat zijn vrouw en ik de Bijbel bestudeerden in hun huis in Californië.

De echtgenoot, een lid van een ander kerkgenootschap, kwam binnen tijdens onze tweede Bijbelstudie. Hij was een grote man, en ik was bang.

'Mijn naam is Yolanda Martinez Santos, en ik ben zevendedagsadventist,' zei ik, een hand uitstekend.

Ik had twee weken eerder als student van de zendingsschool in Arizona binnen de Pacific Unie, bij Erica aangeklopt. Een jonge geschriftenevangelist (colporteur) van het zomerprogramma voor jongeren had eerder op mijn deur geklopt en mij in 2013 geleid naar de Adventkerk. Nu ga ik op verzoek van een lokale gemeente van deur tot deur om literatuur aan te bieden.

Ondanks de verrassing voor Erica's echtgenoot, vroeg hij mij niet om te vertrekken. Maar Erica vertelde mij later dat hij er niet blij mee was. Erica en ik baden dat haar echtgenoot ons toestond de Bijbel te bestuderen en dat hij zou meedoen.

Tot onze verbazing deed de echtgenoot mee met de volgende studie. Ook vertelde hij dat hij elke week met ons de Bijbel wilde bestuderen.

Niet lang daarna nodigde Erica haar broer uit voor onze Bijbelstudie, en hij nam dat aanbod graag aan. Erica's zoon van 13 vroeg toen ook of hij mee kon doen.

Naarmate de Bijbelstudies vorderden, begon Erica wat ze leerde te delen met haar zus, die in een andere stad woonde. Haar zus wilde meer weten; ze legde contact met adventisten uit haar omgeving en begon met hen de Bijbel te bestuderen. Haar man en schoonmoeder sloten ook aan.

Dat is nog niet alles. Erica introduceerde mij bij haar ouders, die mij vertelden dat Erica een ander mens was geworden. Zij zeiden dat ze wilden wat Erica had. 'Wat u mist is Jezus', zei ik.

De ouders begonnen met ons de Bijbel te bestuderen.

Het is moeilijk te geloven dat slechts een klopp op een deur door een evangelist resulteerde in negen dopen: Erica, haar zoon, haar broer, haar moeder en vader, haar zus, haar zwager en de schoonmoeder van haar zus. Zelfs Erica's buurman werd gedoopt.

Erica en haar echtgenoot bezoeken nu regelmatig een lokale Adventkerk.

'Erica vertelde mij dat toen ik de eerste keer op haar deur klopte, ze een maand lang had gebeden of God zijn bestaan aan haar kon bewijzen en de juiste kerk voor haar te openbaren.'

'Als u nooit op mijn deur had geklopt, was niets van dit alles gebeurd', zei Erica.

'God, u heeft mijn gebed verhoord!'

Yolanda Martinez Santos is bijbelwerker in Californië.

8. Waarom ik me inzet voor vluchtelingen

Verscheidene studenten kwamen op het punt om te besluiten over hun doop; dit was aan het einde van mijn derde jaar als leraar Engels in een kamp van 50.000 vluchtelingen in Thailand.

Maar de Adventpredikant vertelde mij dat de studenten twijfelden. Ze waren bang dat de zendingen zouden vertrekken voordat zij het christendom voldoende begrepen hadden en als echte christenen leefden.

Toen de predikant dit met mij deelde, wist ik niet wat ik moest doen. Ik had me voorgenomen om na drie jaar als student zending (*student missionary*) gewerkt te hebben, terug te gaan naar Nebraska. Mijn moeder zag er erg naar uit om mij weer te zien. Maar mijn prioriteit was de redding van zielen. Dus ik begon te bidden: 'Heer wat moet ik doen?'

Tijdens mijn morgenwijding las ik: "De zaak van God dient de eerste plaats te houden in onze plannen en voorkeuren". Ik dacht: 'deze passage slaat op mij'. Ik wilde mijn studie afmaken, een baan zoeken en een gezin stichten. Maar het was alsof God wilde zeggen, "Terri, hier is de leiding waarop je hebt gewacht. God moet op de eerste plaats komen in je plannen en voorkeuren."

Ik besloot dat mijn eerste verantwoordelijkheid mijn familie was. Maar mijn familie kende God al. Dus ik besloot mijn moeder te bellen en naar haar advies te luisteren.

Ik reisde 35 kilometer om het dichtstbijzijnde postkantoor te vinden met een openbare telefoon. Ik vroeg om een *collect call* want ik had geen geld en ik wist dat het duur was.

Ik vroeg mijn moeder: "Wat zou je ervan vinden als ik besluit om nog een jaar te blijven of voor onbepaalde tijd?"

Haar antwoord was direct. "Terri," zei ze, "Ik zal je nooit vragen om naar huis te komen. Als ik je zou vragen thuis te komen waardoor één ziel het evangelie niet zou horen, zou ik dit tot in de eeuwigheid betreuren. Maar als jij door te blijven één ziel aan Gods koninkrijk toevoegt, zou dat het waard zijn zelfs wanneer dat betekent dat ik jou nooit meer zou zien."

Tranen stroomden langs mijn wangen toen ik in het postkantoor zat. Ik dankte God voor een moeder die zoveel liefde had. Mijn moeder wilde mij graag zien, maar zij had al een offer gebracht in haar hart. De redding van zielen was zo belangrijk voor haar dat ze zelfs het weerzien van mij ervoor zou opgeven.

Terri Saelee is directeur van het departement Vluchtelingen en Immigranten binnen de Noord Amerika Divisie (NAD). Deze afdeling is gestart met geld van de 13^e sabbatschoolcollecte in 2011. Onder haar leiding zijn meer dan 140 kerken voor vluchtelingen gestart in Noord Amerika.

9. Tragedie, cocaïne en Jezus

Mervan Jaikaran werkte als machine-operator bij een houtfabriek in Trinidad en Tobago. Hij was op 7-jarige leeftijd 4 dagen buiten bewustzijn en moest 3 maanden in het ziekenhuis doorbrengen na een ernstig auto-ongeluk.

Jaikaran liep langs de kant van de weg toen de auto hem raakte en hem 45 meter meesleurde. De zijkant van zijn gezicht werd opgehaald en hij liep ernstige rugverwondingen op.

“Mama zegt dat ik dood was en weer tot leven gewekt,” zegt de nu 52-jarige Jaikaran. Zijn linker gezichtshelft was bedekt met littekens. “Ik zeg: ‘Mama, ik was dood in de zonde maar Jezus bracht me weer tot het leven’.”

Nadat zijn vader de familie verliet, werd Jaikaran in een adventistisch gezin van 9 kinderen opgevoed door zijn moeder. Op 11-jarige leeftijd stopte hij met school, omdat hij niet in staat was om te leren vanwege zijn hersenletsel dat hij had opgelopen door het ongeluk. Als 14-jarige begon hij met roken en drinken en na enige tijd ook met marihuana en cocaïne. Hij trouwde op 28-jarige leeftijd en werd vader van vier kinderen.

Maar Jaikaran bleef drugs gebruiken en als gevolg hiervan vertrok zijn vrouw met de kinderen.

Jaikaran was ten einde raad en wilde veranderen. Op een dag riep hij uit: “Jezus ik wil veranderen. Maar ik wil geen hulp van mijn vrouw. Ik wil geen hulp van mijn moeder. Ik wil Uw hulp.”

Uren later kreeg hij een telefoontje van de directeur van een door adventisten gerunde afkickkliniek genaamd *Love Until Ready Center*. Hij hoorde dat zijn zus een Advent-predikant had gebeld om hulp en dat deze predikant de afkickkliniek had gebeld.

Jaikaran scheef zich snel in voor de behandeling. Hij was toen 46.

Vooruitgang ging langzaam, maar hij vertrouwde dagelijks op beloften uit de Bijbel. Zijn favoriete 3 teksten waren: “De standvastige is veilig bij u, vrede is er voor wie op u vertrouwt.” (Jesaja 26:3). En “Ik zal niet van je zijde wijken en je niet verlaten.” (Jozua 1:5b); en “Zoek liever eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden”. (Matteüs 6:33).

Hij bad dat de Heer zijn gezin weer zou herenigen en dat gezin dichter bij God zou komen.

Na het programma te hebben afgerond in de afkickkliniek, werd Jaikaran opgehaald door zijn vrouw die van hem vervreemd was. Ze wilde hem naar zijn moeder brengen. Maar toen zijn vrouw zag dat hij een nieuw persoon was geworden, nam ze hem onverwacht mee naar haar eigen huis. Beide werden gedoopt.

Op dit moment vertelt Jaikaran iedereen die hij ontmoet, over zijn liefde voor Jezus. Hij bidt dagelijks, “Heer, geef mij wat meer, zodat ik over u kan vertellen.”

“Ik geloof dat de Heer mij op deze wereld heeft gezet, zodat ik een getuige kan zijn voor Hem,” zei Jaikaran. “Het gaat niet om mij. Het gaat allemaal over Hem.”

10. Een hond als geschriftenevangelist (colporteur)

Een groep jonge adventisten ging er een sabbatmiddag op uit om GLOW folders te verspreiden in een wijk in Hawaï.

De jonge mensen baden samen en begonnen bij deuren aan te kloppen.

Toen de eerste deur open ging, zei een jonge man: "Hallo! Wij zijn van de Adventkerk en we hebben een cadeau voor u."

"Voor mij?" zei de verbaasde huiseigenaar.

"Ja, voor u," zei de bezoeker terwijl hij haar een aantal folders gaf.

Toen de bewoner de GLOW folders aannam, vroeg de jonge man of hij voor haar kon bidden.

"Heeft u speciale gebedsverzoeken die we tot de Heer kunnen richten?"

Het scenario herhaalde zich huis na huis.

"Hallo! Wij zijn van de Adventkerk en wij hebben een cadeau voor u. Hoe kunnen we voor u bidden?"

Bij sommige huizen werd er niet opengedaan. En bij andere huizen werden we verzocht om weg te gaan.

Hierna kwamen twee jongen mensen bij een huis omheind door een hek. Toen ze de poort hadden gevonden en deze wilden openmaken, hoorden ze een alarmerend geluid.

Toen ze over het hek keken zagen ze hoe een boze hond hen aanstaarde.

"Wat doen we nou?", vroeg de een.

Geen van beiden wilde het riskeren om langs de hond te lopen en aan te bellen.

Een jonge man pakte een GLOWfoldertje en hield het over het hek. De hond keek er aandachtig naar.

De jongeman liet het GLOWfoldertje vallen.

De hond rende ernaartoe en begon eraan te snuffelen. Toen deed het dier iets verrassends. De hond pakte het foldertje op met zijn bek. Hij draaide zich om en legde het blaadje neer voor de voordeur.

Ellen G. White, medeoprichter van de adventkerk, schreef eens: "God zal manieren en middelen inzetten waaruit blijkt dat Hij degene is die regeert. De werkers zullen verrast zijn door de eenvoudige middelen die Hij gebruikt om Zijn werk van gerechtigheid uit te voeren".

Als een engel een ezel kan laten praten, waarom kan hij dan niet een boze hond inzetten als geschriftenevangelist (colporteur) in Hawaï? En als een hond adventistische literatuur kan verspreiden, waarom kan jij het dan niet?

Nelson Ernst is mede-oprichter en directeur van GLOW, een project dat tot doel heeft literatuur te verspreiden. Dit initiatief is gestart in Californië en van daaruit over de hele wereld uitgerold.

11. Geestelijk gemarteld voor het houden van de sabbat

Voordat ze naar de sabbatschool ging werd ze door haar moeder kletsnat gemaakt met water.

Haar vader volgde haar toen ze lopend – en daarna rennend – naar de kerk ging.

Elke keer als ze kettingen hoorde rammelen van haar vaders afgesloten wapenkist, was ze bang dat hij het op haar had gemunt.

“Ik was erg, erg bang”, zei Margaret Wilfred, toen ze de jaren telde nadat ze in de adventkerk gedoopt was. Ik was dood nerveus. Tot op de dag van vandaag hebben die gebeurtenissen nog invloed op mij.

Maar Wilfred, 61 jaar oud, een gepensioneerde lerares van de Adventschool in Trinidad en Tobago, heeft geen spijt. “Ik geniet van mijn wandeling met God,” zei ze. “Ik neem alle vrede die ik nu maar kan krijgen.”

Wilfred werd opgevoed door zondagvierende ouders. Ze woonde vlakbij de campus van de adventistische Universiteit van de Zuid Caraïben in Maracas Valley. Vanaf haar kindertijd hield ze van de muziek die op Sabbat vanaf de campus klonk. Studenten koren bezochten soms de vallei op sabbatochtenden. Het was de muziek die Wilfred trok naar de adventistische evangelisatieprogramma's toen ze 19 was, en ze werd gedoopt na deze activiteiten.

“Vanaf dat moment begon de geestelijke marteling,” zei ze.

Haar ouders waren woedend. Haar vader bedreigde haar en weigerde haar toegang tot het huis. Het gerammel van de kettingen van de wapenkist maakte haar erg bang. Ze was bang om geslagen te worden of erger. Op een keer volgde haar vader haar tot halverwege de weg naar de kerk.

“Ik rende de hele weg want ik was bang wat voor hij zou kunnen doen,” zei ze.

Haar moeder gooide water over haar heen toen zich had aangekleed voor de kerk.

“Het leven was absoluut niet leuk voor me,” zei ze.

Maar Wilfred heeft nooit overwogen om haar geloof te verlaten. Ze klemde zich vast aan Psalm 34:7, waar staat: “In mijn verdrukking riep ik tot de HEER, hij heeft geluisterd en mij uit de nood gered”. Een andere favoriete Psalm van haar is Psalm 27:10: “Al verlaten mij vader en moeder, de HEER neemt mij liefdevol aan”.

Uiteindelijk werden de spanningen thuis minder. Wilfred ontving een studiebeurs en ze schreef zich in bij de adventuniversiteit. Later accepteerde zij een baan aan de Maracas Advent basisschool, waar ze 35 jaar lang les gaf aan de groepen 3 en 4.

“Ik weet dat ik Gods oogappel ben,” zei ze. “Hij leidt mij overal doorheen.”

Een deel van de 13^e sabbatschoolcollecte in het eerste kwartaal van 2018 is bestemd voor een nieuw kerkgebouw voor de universiteit van de Zuid Caraïben; deze universiteit heeft nooit een kerkgebouw gehad en houdt kerkdiensten in de aula.

12. De verloren dochter

Starlene Peters droeg gekreukelde kleren en zat onder de blauwe plekken toen ze sabbatmorgen de kerk in liep. De vorige nacht had ze gefeest en vervolgens was ze betrokken geweest bij een auto-ongeluk vanwege dronkenschap.

Starlene was een voormalige adventist en ze was niet zeker hoe kerkleden zouden reageren op haar aanwezigheid. Maar een vriend van haar was overleden vanwege het auto-ongeluk en ze had God nodig.

“Ik zag het ongeluk als een duidelijk signaal,” zei Starlene, nu een 32-jarige voltijdzending. “Ik realiseerde me hoe kwetsbaar het leven was.”

Starlene was opgevoed door haar adventistische grootmoeder in Port of Spain, de hoofdstad van Trinidad en Tobago. Al vanaf een jonge leeftijd moest ze elke sabbat naar de kerk. Na haar doop had ze verscheidene functies in de kerk, maar ze zei dat haar inzet niet oprecht was. “Het grootste deel van mijn kindertijd voelde ik geen relatie met God,” zei Starlene.

Op 18-jarige leeftijd vertrok ze uit huis en verliet de kerk om een leven van feesten te leiden.

Toen gebeurde het ongeluk. Starlene en twee vrienden reden naar huis na een vrijdagavond van feesten. De bestuurder was dronken en reed de auto in de kreukels. Starlene en de bestuurder kwamen er met enkel schaafwonden vanaf, maar een vriendin van 26 kwam om het leven.

Starlene werd ter controle naar het ziekenhuis gebracht. Daarna werd ze op het politiebureau ondervraagd. Gelijk hierna ging Starlene naar de kerk.

Starlene had niks om aan te trekken behalve haar feestkleding: een kort jurkje, oorbellen en make-up. Ze wist niet wat ze moest verwachten. Ze was namelijk in zeven jaar niet meer naar de kerk geweest.

De predikant stond op het punt om met de preek te beginnen toen Starlene binnenkwam. Alle ogen waren op haar gericht. Toen begonnen de kerkleden vanuit het niets te zingen.

“Ze stopten de dienst en begonnen liederen te zingen, omdat ze zo blij waren dat ik na zoveel jaar weer in de kerk was,” zei Starlene.

Het was een welkom zoals voor de verloren zoon in de gelijkenis van Jezus in Lukas 15:11-32.

Op dat moment besloot Starlene haar leven aan Jezus te geven en een nieuwe start te maken.

“Ik maakte een afspraak met God: Alles of niets,” zei ze. “Ik ben opnieuw gedoopt en dat is waar mijn leven begon.

Volgende week het vervolg.

13. Het vragen om 3 tekens

Starlene Peters kreeg zin om zich in te schrijven voor een tweeweekse zendingsreis naar Zuid-Amerika nadat ze een zendeling uit de VS hoorde spreken op een jeugdconferentie in haar eigen land Trinidad en Tobago.

Maar dat verlangen bracht haar in verwarring. Ze was net teruggekeerd naar de Adventkerk na 7 jaar wild te hebben gefeest. Ze voelde zich niet bekwaam om te dienen als zendeling.

“Ik zag mijzelf niet als zendeling,” zei Starlene, die toen 25 was. “Ik besloot om te bidden.”

Ze vroeg God om een teken: dat willekeurige mensen op de jeugdconferentie haar zouden vertellen dat ze zendeling moest worden. Niemand kende haar, dus ze dacht dat niemand haar zou aanspreken.

“Maar meerdere mensen zijn die dag naar mij toegekomen en zeiden tegen mij: ‘Heb je er ooit over nagedacht om zendeling te worden?’, zei ze.”

Starlene had bedacht dat het normaal was dat mensen aan het denken waren over zendingswerk nadat de zendeling uit de VS zijn praatje had gehouden, dus ze vroeg God om een tweede teken: dat haar vader haar zou vertellen om zendeling te worden. “Mijn vader is geen kerkganger en ik ben zijn enige dochter. De kans dat hij het zou zeggen was erg klein zo niet nul. Ik dacht dat ik God klemgezet had.”

De volgende dag belde haar vader haar en zei: “Misschien moet je gaan waar God je leidt.” Hij was namelijk blij met de recente verandering in haar leven.

Starlene bad vurig die nacht. Ze wilde haar baan niet riskeren voor de zendingsreis naar Guyana. Ze vroeg om een derde teken: dat God de 450 dollar zou regelen die nodig was voor de reis.

De volgende dag, de laatste dag van de conferentie, gaf een onbekende aan Starlene een witte envelop en liep weg. “Toen ik erin keek zag ik een cheque van 450 dollar, exact het bedrag dat ik nodig had voor de reis,” zei ze.

Starlene bleef uiteindelijk anderhalf jaar in Guyana om les te geven op een zendingsschool. Vanaf die tijd is Starlene zonder ophouden op lange en korte zendingsreizen gegaan. Ze stopte alleen om geld op te halen voor de volgende reis. In 2014 reikte Ted Wilson, voorzitter de wereldwijde advent kerk, haar een prijs uit voor haar inzet voor het programma ‘One Year in Mission’ (Eén jaar in de zending).

Starlene, nu 32 jaar oud, zegt dat het nooit te laat of te vroeg is om van Jezus te getuigen.

“Voor mijn eerste zendingsreis, kwam ik net terug in de kerk, dus ik voelde me nog niet christen genoeg voor een zendingsreis,” zei ze. “Nu ben ik de hele tijd op zendingsreis. God voorziet in alles wat ik nodig heb.”